

Jan van Beers en Van Dam van Isselt hebben bij sommige dezer voorstellingen berijmde verhalen geschreven, een tamelijk overbodig werk, waar de platen voor zich zelve duidelijk genoeg spraken. De Darwin-theorie gaf hem aanleiding tot het teekenen van eenige geestige spotprenten, zooals in later tijd het spiritisme en de tafeldans, terwijl hij somtijds bij onze blijspel-dichters is te gast geweest. Zoo is de voorstelling van den bediende, die, met een kaars in de hand, aan twee welgedane heeren op hun embonpoint de maan-eclips verklaart, aan Langendijk's „Wiskunstenaars” ontleend, waar een dergelijk tooneel beschreven wordt. Hij zoekt zijn kracht voornamelijk in de tegenstellingen, die somtijds op één plaat, soms in meerdere ons worden

Hoe zij dorst te bidden. (Uit „Zijn er zoo I”).

voor oogen gebracht, hier en daar met een streven naar theatraal effect, waarvan de romantiek niet afkeerig is.

Met den bundel „Jeugd,” heeft hij van het publiek afscheid genomen en hoewel er na dien tijd nog meerdere verspreide en onuitgegeven teekeningen van hem verschenen, zijn artistieke loopbaan besloten. Over het algemeen staan, met enkele uitzonderingen, deze „laatste studentenschetsen” in gehalte beneden de „Zoo zijn er.” In sommige teekeningen echter verschijnt A. v. H. weder in zijn volle kracht. Daartoe rekenen wij de drie voorstellingen „een gast, de gast, het gast,” die ons aanschouwelijk maakt hoe een onderwerp van algemeene nieuwsgierigheid en belangstelling een voorwerp van algemeene bespottung en hilariteit wordt. Geestig is ook de tekening van den hond, die met een studentenpet afgebeeld, als een voorbeeld van matighied en